

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 3.

1. FEBRUAR 1932

4. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Kongo og Argentina

KONGO

Følgende brev fra misjonærerne Ruth Kristiansen (datter av Alb. Christiansen) til hennes mor, vil sikkert leses med stor interesse.

Degeri's landsby

Tusen takk for brevet. Jeg har for flere uker siden hørt at pakken var kommet til Bondo, men jeg har jo bedt om å få posten eftersendt hit til Lebo, og enda det bare er en dag for postbilen, så går det kanskje umiddelige tider før jeg får den pakken, om jeg da får den. — Jeg har det bare godt her, og er frisk. Det kommer stadig fler og fler, som sier de tror og som vil få «skrift» for at de kan bli døpt. De kommer så hit for «å lære Guds vei», for de må jo vite hvad det er før noen kan depe dem. Det er flere kvinner, en av dem har begynt å berte til Gud høit på møtene, ja det er godt for alle som kommer enten de ber høit eller lavt. Degeri's koner vil så gjerne høre om Gud. Jeg var hos dem igår igjen. De har det strengt, og får ikke komme utenfor innhegningen undtagen til akrene sine, så det er jo aldeles nødvendig å gå på besøk til dem ofte og benytte anledningen til å fortelle om Gud. — Du kan tro det er pent her. Det er en stor åpen plass, og ved den ligger høvdigens hus, omgitt av en deilig grønn hekk. Bak det er det en stor citronhekk med en port i, og så kommer vi til konenes «by». Der er 5 kolossale runde lerus og et «kjøkken» i midten. — Kjøkkenet er et stort rundt gresstak, som gir god skygge når de ligger og gnir maten. Og så har Degeri sitt egentlige hus der, et li-

tel firkantet lerus. Det store fine som er foran er bare til pynt, eller for at det som sig her og bor at en stor høvding har et stort hus. I hvertfall har han et litet som han bor i. Marita måtte nok dessverre gå tilbake til byen sin da hennes mor er død, stakkars, det var nok felt tur henne å få vite det her, efter at hun var død også. Det er jo langt å gå, men hun gikk med det samme, da bror til Kalrinda og konene hans skulde samme vei. Moren var spedalsk, men trodde på Gud, og faren som er gammel tror på Gud med «munnen», men har ikke sluttet med hedenskapet helt. — «Når Gud gir mig styrke kommer jeg igjen til dig», sa han. — Det var så kjekt med Marita, hun kunde være med mig rundt alle steder og oversette for konene og de gamle. Hun er en god kristen pike. Hun kan vel kanskje være en 14—15 år, men ser ut som 18—20 år. Kabunda og skolegutten arbeider alt de kan for å få kirken ferdig, men de er få og små, så det går ikke så fort. Kabunda var i skogen efter stokker til mønet helt til det begynte å mørke igår. — Barambu (evangelist) som gikk til Bibili er kommet tilbake hit igår. Han har vondt i benene så han kom ikke i morges til møtet. Han har vært borte i ca. 14 dager. — Søndag var vi ute på tur med sambo mamu (evangeliet) til Ganguelven. Bror til Regeri er kapita for ham der.

Det kom mange folk både kvinner og menn, og de fulgte oss et langt stykke på tilbakeveien og bad oss komme igjen. «Hvis du

gir oss en evangelist vil det være meget godt for oss», sa de. Ja, Gud give vi fikk noen flere evangelister som virkelig var brennende i sin iver, så er det nok av steder å plasere dem. Det er mange katolikker her, men de kommer hit og spør mig ut om mange ting, og sier at «ja, deres budskap er sant, hvorfor kom dere ikke til oss for katolikkene.» To av høvdigens brødre har vært 6 år på skole hos katolikkene i Buta, og de er både flinke og tenkende mennesker. En kveld kom Degeri og den ene av dem Pikira, til mig og bad mig si dem hvad de skulde gjøre for å bli frelst. Pikira spurte og sammenlignet. «ed det han hadde lært, ja han spurte og hørte slik langt utover kvelden, at han glemte at Degeri satt der, og det gjorde jeg nesten og. For da jeg så dit han var så sannelig mig hadde han duppet av. Han arbeider meget om dagen, jeg ser ham jo hele tiden så å si. Igår overrasket han mig med at han syr kler. Han satt så jovial i bredstripete pyjamas og durte i vei på maskinen så det ordtlig stod efter. Han har også en pen bror hest, som går omkring og vrinsker og lager en viss hjemlig stemning. — I morgon drar jeg ut på tur igjen, og blir antagelig borte 1 uke. Barambu blir med mig. Vi går en rundtur, for vi kommer tilbake ved Gangu. Da kan vi ta det med ro og stase i alle landsbyer og snakke med folk. En stor landsby hvor mange tror og en annen hvor ingen av våre hvite har vært før, forteller Barambu. Han er født her og kjenner alle; han sier også at de

venter på oss ute i distriktet alle steder han har kommet. Slik er det jo alle steder her, og det ser ut til at de heller vil ha vårt budskap enn katolikkernes. Ja, Gud gi at vi kjøper den beilige tid. Det må da være folk hjemme som kan bli villige til å dra ut og hjelpe disse menneskene som så innerlig ber om å få lærere? Jeg tror jeg sier noe lignende som Antoine; han sa i sin bønn en aften: «Hvis jeg hadde noen styrke, Gud, skulde jeg dra alle folkene til Degeri til dig.» Ja, hvis noen hvite kom for å slå sig med her, så vilde de bli tatt imot med åpne arme, det er sikkert. Gud gi de kommer snart. Alle innfødte som ber til Gud ber om det. Og så ber de om den Hellig And. De ber for sig selv og for mig at vi må «overfylles» med den Hellig And, ja måtte det skje, måtte det skje! Uten ham kan vi intet gjøre, for vår egen kraf er intet verd, det føler vi så altfor ofte.

Det er noen gamle hvithårede gutter her som er mine venner, «blodsbrødre» sier de, og kommer stikkende med et egg eller td. En av dem, Andi, har snehvitt hår som står som en glorie om hodet. Han børster det nok meget siden det kan være så fint. Den dagen vi var hos folkene ved Gangu, var jeg innom hytten hans og hilste på ham. Han hadde et mandolinlignende instrument som han spilte på og sang en sorgmodig vise. Han ber til Gud, sier han, for han har sår på fottene. «Kan et smertens barn la Gud være?» sa han. Han hadde en trepinne i en stor snor rundt halsen. Det var hans «medisin».

Da vi fortalte ham om Gud og sa at Gud ikke anerkjente slike tretingester, men at det tilhørte djevelen, ja, da vilde han ta den vekk. Jeg trodde de nesten ikke, men neste dag han kom for å få behandling for såret sitt var pinnen vekk. — Ja, nu må jeg vel slutte for å pakke mitt rusk og rask som jeg skal ha med mig.

(Mere).

ARGENTINA

Det var vi syu for den store uenstaten Buenos Aires. Nu skal vi gå nordover. Vi vil følge den store flod Rio de la Plata (spivloaen). I størningen finnes ingen indianere hverken på øst eller vestsiden. Her boue veidige sammer for, men de er nå urydet. Det var en almindelig skikk ner i Argentina å gjøre kappjak på indianerne. Menn og kvinner oiev da drept, mens barna blev tatt tilfange. Disse barn blev utdelt til bedrestaende familier, som enslags slaver, som kaltes «criados» (opfostringer). I moden alder blev de satt i frihet. Dette foregikk så sent som intill den første tid jeg var i Argentina. Nu til dags forekommer det mindre. Når man kommer et godt stykke opover floden, begynner på østsiden Guarani-stammen å tre frem. Denne stamme er idag et ganske sivilisert folk og bor på østsiden av Nord-Argentina og over hele Paraguay. Disse indianere hører til en stor gren av indianerbefolkningen i Syd-Amerika. Vi har Chiguanoer av samme gren. Blandt Guarani-india-

Forts. 4. side

ATEISMEN I TYSKLAND

Et tidens tegn.

Misjonsprest Hodneland har sendt «Kr. Ukeblad» nedenstående artikkel, skrevet av en Robert Lensquin, mai 1930, i «Notre Espérance». Stykket gjengis i forkortet, fri oversettelse, og vidner om en utrolig råskap. «Brødrene av den «Røde Fane», Berlins Sovjet-blad, gjør ingen hemmelighet av de mottatte nye ordrer. De er fast bestemt på å skape fremtiden ved å undergrave folkets moral. Vi må skjære hodene av på de vemmelige borgerlige med sine forutfattede meninger, som f. eks. respekten for familielivet og kvinnen, kjerligheten mellom foreldre, og barn og den religiøse følelse. Jeg blev ikke lite forbauset, sier forfatteren videre, da man fra

talen om teori gikk over til det praktiske ved å invitere mig samme aften til å overvære en demonstrasjon av «de gudløse».

Til den bestemte tid steg jeg av ved Alexander-plassen, et folkerikt kvartal, vel kjent som et Sovjet-rede.

Utenfor lokalet ventet en «bror» på mig som førte mig inn i en sal, full av mennesker av begge kjønn og i alle aldrer.

På et forheng til scenen var det hengt op en stor plakart med innskriften: «Religionen er opium for folket!»

Man hadde øiensynlig vært meget interessert i å skjule for mig en del av «festlighetene»; for innbydelsen gjaldt uttrykkelig bare den siste akt på programmet med titelen: «Skjenselsgjerningene av borger Jesus fra Nazareth!» — Det blev en avskyelig scene for ethvert menneske som har om enn bare den minste respekt for det humane.

Teppet gikk op under tonene av Internasjonalen, spillet av T. S. F. Demonstrasjonen forestilte Golgata. Kristus dukket straks frem, bærende korset og omringet av

Pontius Pilatus's legioner som var iført kommunistuniform.

Den tilskuende mengde mottok ham med piping og de mest forskjellige utrop. Barna var de mest lidenskapelige. Da Kristus sank ned klappet folk som gale.

Men se! Gudmennesket rekker hånden op for å be om stilhet. Han taler. I løpet av ti minutter holder han en tale som kan resumeres i en eneste sats: A lå sveden perle fra sin panne forat de borgerlige kan få leve i sin makelighet.

Neppe har taleren holdt op, før en tilstedeværende skuespiller forlater sin plass, springer op på tribunen og river skjegget og tornekronen av sin kollega.

«Se Kristus!» skråler han. «Det er Ulrich, fedrelandets vokter, solgt til kapitalistene! Til galgen med ham!»

Mengden brøler: «Til døden!» — «Forræder!» — «Leve Sovjet!»

Stakkaren blir heist op på korset, mens tilskuerne igjen synger Internasjonalen og — teppet faller. —

«Hvad synes De om idéen?» sier min «bror» triumferende, idet han følger mig ut igjen til den civiliserede verden. «Vi gir lignende forestillinger to ganger om uken, og den som nu sist gikk opnår alltid en stor suksess.»

Antireligiøse skuespill i Moskva.

I boken «Russland på korset» berettes blandt annet:

I skolene er undervisningen ateistisk, og all privatundervisning er forbudt. De som for deres tros skyld er myrdet eller forsmejket i Sibiriens forferdelige fengsler, må regnes til 2—3 hundre tusen. Under statens ledelse er der en organisasjon, som bærer det karakteristiske navn «De gudløse», og fra denne leir utgår atter parolen: En ny offensiv mot religionen. Med visse mellomrum skal der arrangeres store antireligiøse utstillinger. Man håpet at medlemsantallet i «De gudløse» organisasjon skulde vokse til 13 millioner til påsken 1931. For øieblikket er der 30,000 antireligiøse barnegrupper som har til formål å uttrykke alle begreper om Gud, Frelseren Jesus Kristus o. s. v.

«Du gudløse teater» i Moskva har i sin første spilleperiode opfort 49 antireligiøse skuespill, som har vært besøkt av 180,000 arbeidere i løpet av 3 måneder o.s.v.

Det forekommer oss, at dette leder med raske skritt til opfyllelsen av 2. tes. 2, 3—4: «Først må frafallet komme og syndens menneske åpenbares, fortapelsens senn, han, som står imot og ophoier sig over alt, som kalles Gud eller helligdom, så han setter sig i Guds tempel og gir sig ut for å være Gud».

Et London-blad

konstaterer, at biblen i siste uke har vært sterkt efterspurt hos alle Londons bokhandlere.

Mange som ikke har eiet en bibel, har plutselig fått lyst til å kjøpe den.

Bibelen har uten tvil vært «the best seller» i London i siste uke.

Et bokhandlerfirma, Selfridges & Harrods, forteller, at de i uken fra den 10. til den 16. januar har solgt flere bibler enn i hele den tid, firmaet har eksistert.

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommet hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjonen og ekspedisjonen sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

tanken på dem og deres smussige veier kunde jeg synke i jorden av skam.
Kjære brødre og søstre, la oss strebe efter å sprede glede og lykke omkring oss, likesom solen kaster sitt veigjørende lys over berg og dal. Den som gir Gud sitt hjerte, kan ikke nekte ham sine penger. Å gi vil da nettop bli hans største glede; men han vil ikke ønske å bli sett eller vente, at han for en almisje i kobber skal få igjen et gullstykke i søre.
Det vil enn videre være ham om å gjøre å finne verdige fattige; ti å gi til dagdrivere, drukkenbolter og odelander, er en syndig tankeløshet, som hverken fortjener ros eller bringer velsignelse. Å ville forbedre sådanne mennesker ved almisser er likeså forkjært, som om man tok sig for å ville gjøre en klump leire til en kake eller en pudding ved å legge et sukkerlag om den. En vis mann vil også, når han gir almisser, gå forstandig til verks og alltid anvende sine penger og sine gaver således, at de er lånt til Herren. Da kan der ikke gis en bedre sikkerhet eller høiere rente enn de han vil få. Og denne bank står alltid åpen; det er den beste sparebank i verden. Skriv din anvisning og send den straks, selv en liten skjerv er velkommen.
C. H. Spurgeon.

Man blir rik ved å gi

Folk vil ikke tro det, og åg er det så sant som selve evangeliet, at man blir rik ved å gi.
Hvis en mann ikke kan betale sin gjeld, så kan man ikke tenke på å gi bort. Han eier jo ikke noe, som er hans eget, og det vilde være tyveri, hvis han i lide anbragt gavmildhet vilde gi bort andre folks eiendom. Vær ærlig, før du er edelmelig! I min barndom pleide folk å si, at de herrer «Gavmild» var døde, og at den siste ridder «Ærlig» var begravet. Men jeg tror hverken det ene eller det annet, likeså litt tror jeg det er spøkefulle ord: «Der gis kun to gode mennesker, og av dem er den ene død og den annen ikke født.» Nei, nei! Der giss Gud skje lov, ennå mange bra hjerter. Jeg kjenner en god del av dem, folk som ikke sender den bedende til neste dør, men som med glad hjerte legger sin skjerv i hans hånd med et vennlig: «Jeg skulde ønske at jeg kunde gjøre mere», uten å vente på noen takk eller noe: «Herren gjengjeldte Dem!» Gud har ofte en stor del i et lite hus, og mangen en liten mann har ved ham et stort hjerte.

Til abonnentene

Ved årsskiftet har vi dessverre måttet gå til det kjedelige skritt å stanse forsendelsen av bladet til de som har vært mest efterlatende med betalingen. Det hender at vi får skrivelser hvori sies at man bare har bestilt bladet for et halvt eller helt år, og at de tenkte bladet stoppet av sig selv når tiden var utløpet. På den annen side er det derimot mange som ikke synes om å få bladet stanst, da de vil betale sin kontingent, men har forsaemt det.
I likhet med de fleste andre blade vil vi herefter la abonnementet være bindende inngitt til opsigelsen av bladet foreligger. De som ønsker bladet stanst må også si det op før årets eller halvårets utgang. De som bare ønsker å ha bladet et bestemt tidsrum må derfor la oss få vite det ved bestillingen.
Om noen av våre venner vil være med i arbeidet med å samle abonnenter eller selge lønnummere, vær snild å skriv til oss og nærmere opplysninger vil bli gitt. Prøvenummer til utdeling vil bli tilstillet på anmodning.
Hvis du selv er blitt velsignet ved å lese Misjonsrøsten, så anbefal det til andre.

Pastor Tom Christensen
Brooklyn, er vandret hjem til Gur. Han var godt kjent blant pinsevennene i Amerika, da han var den første predikant som hadde fri forsamling i Brooklyn blandt de norske.

— Synden må i sin grunn bli dødet ellers dører den dig.
Luther.

Fra Troms fylke

Nettop utkommet fra Balsfjord, fikk jeg lyst å sende «Røsten» noen linjer.
Som vennene kjenner til, så er vårt misjonshus ferdig, og det gode budskap lyder fra platformen. Herren har også velsignet ordet så det har begynt å bære frukt. Gud være takk.
Det kunde kanskje også interessere vennene å vite hvordan regnskapet ser ut? Hadde derfor lyst å sende en liten redegjørelse for samme.
Det er ialt innkomet 4 147.07 kroner. Huset koster til dags dato 4 712.13 kroner.

Inntekter:
Innkomet gjennom «Det G. Budskap» kr. 589.00
Ved «Misjons-Røsten» 422.00
Ved H. Eilertsen 2 156.69
Innsamtler her nord 979.38

Tilsammen kr. 4 147.07
Utgifter:
Materialer kr. 3 562.08
Tomt m. utlegg 275.41
Transp., porto, telf. 83.95
Arbeidspenger 343.75
Ovner 391.60
Assuransse 7.15
Andre utgif. 50.14

Tilsammen kr. 4 712.13
Gjeld idag kr. 565.06.
Som man vil se så er det mål som br. Støve slo til lyd for, nemlig 5000.00 — fem tusen kroner, — ikke oppnådd. Dog må resultatet sies å være bra under disse tider. Men hadde man kommet til det av br. Støve foreslåtte mål,

hadde vi ikke hatt et øre i gjeld idag.
Nu har vi ligende materialer til innvendig klædning, noe som må gjøres til sommeren. Dertil må det også males innvendig og utvendig til sommeren. Likeledes er det påkrevet å få istand et rum og en par alkover som vi har over kjøkkenet og lillesalen. Til dette arbeide medgår der mange penger, men dessverre vi har ikke noen i kassen. Det lille som vi er istand til å skrape inn medgår til å betale gjelden.
Men istandsettelsen av det rummet er som allerede nevnt, meget påkrevet, da det skal tjene som rum for vidnerne som besøker stedet. Det forholder sig nemlig så at det er vanskelig for vennene å herberge. Defor søsken, i som har, hjelp oss ennå en gang. Jeg har regnet med at dersom vi hadde 500.00 — fem hundre kroner — skulde vi kunne få det.

En ting til. Et orgel til «Betel» ville være av stor betydning og til stor velsignelse under motene. Der finnes uten tvil en eller annen som har anledning til å gi vennene på «Betel» et orgel. Det kan være brukt, bare det er godt. — Adresser kun «Betel», Steinnes i Balsfjord.

Eventuelle bidrag sendes fremdeles til kassereren, Edv. Mathisen.
Så til slutt en hjertelig hilsen og takk til alle dem som har vært med å gi sine bidrag til vårt misjonshus, Gud vil lønne enhver.

Eders i Kristus,
Henrik Eilertsen.

Synd — Sonoffer

Den første Adam bragte ved sitt fall hele den kommende slekt i fortapelse.
En evig fordemelse borte fra Guds åsyn var det forferdelige som ventet oss på den annen side dødsfloden.
Adams fall må tte sones. Gud, som selv er idel kjærlighet kunde imidlertid ikke la en slik dom med dens forferdelige gru bli stående over menneskeleken.
Dommen måtte borttas. Men hvordan?
Jo, alt var forut besluttet i Guds alvise råd.
Han sendte sin eneste Sønn. Jesus var villig til å forlate himlenes gyline saler for å ta bolig i denne onde verden.
Han måtte fødes under loven, for at han skulde kunne opfylle lovens krav.
Han var i aruten synd, men måtte bli syndar.
«Han som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd —». 2. kor. 5, 21.
«Gjort til synd». — Har du nogen gang tenkt riktig over dybden i disse ord?
For at du skulde bli rettferdiggjort for Gud, måtte Jesus bli all den synd som rådet i dig og mig.
Er det underlig at Jesus følte sig forlatt på forbannelsens tre? Gud kunde ikke være der synden var. Mark. 15, 34.
Men priset være Sønnen! Seiren blev vunnet. Evig seier!
Men en blodkjøpt seier var det

eneste som kunde opprette slektens fall ved Adam.

Hvad vi tapte i Adam, — se det var Guds råd — har vi fått igjen i Guds Lam.
Hvad står da tilbake for oss å utrette for å få del i denne herlige seier?
Slett intet!
Ved Jesu blod blev adgangen til helligdommen åpent for oss — og ingen kan lukke den til.
Ved blodet blev vi kjøpt tilbake til Gud.
Det er for oss å ta imot og tro på Jesus som vår Frelser og Herre.

— Hvor sørgelig vi kommer til kort når vi betrakter vår Frelseres offer!
Hvor meget ofrer du og jeg av selvlivet?
Måtte vi alle mere få rettet blikket på vår Frelser og mere vandre i hans fotspor!
Arne J. Larsen.

KRISTUS SOM GAVE

føder troen i dig og gjør dig til en kristen. Men Kristus som eksempel over dig i gode gjerninger. Disse gjør dig ikke til en kristen, men går ut fra dig som en kristen.

Luther.
Bønn.
Bønn uten tanker er som et legeme uten sjel.
— Iherdig bønn er almeaktig.

— Sorgen er for den kristne, kun forkledd barmhjertighet.
Farrar.

ORD FOR DAGEN:
Med villig hjerte vil jeg ofre deg, jeg vil prise dit navn, Herre, for di det er godt.
Salm. 51, 8.

SPREDT

Kina

En misjonær i Kina forteller. Hun var ung. Datter av en velstående mann. Kårene i hjemmet var også bedre enn i almindelighet i Kina, og hun hadde fått en god utdannelse, men allikevel blev hun av sin far bortlovet til å ekte en mann som levte et skammelig liv, og som var meget eldre enn hun selv. Forgjeves søkte denne unge pike å overtale sin far til å heve forbindelsen; i sin nød søkte hun derfor til et av templerne for Barmhjertighetens gudinne, idet hun avga det lofte at om gudinnen ville løse henne fra dette ekteskap ville hun ofre henne sin høiere hånd.
To dage før brylluppet hendte det uventede at brudgommen plutselig døde, og den unge pike var dermed fri fra den fremtid i lidelse og skam der vilde ha ventet henne med denne mann. Livet syntes nu å ligge åpent for henne, og man kunde ha ventet at hun, vel stillet som hjemmet var, hadde fortsatt sin undervisning; sikkert hadde hun også heller enn gjerne gjort det, om ikke frykten for onde ånder var sterkere enn alle ønsker og lengsler. Av frykt for straff både her i dette liv og i det tilkommende lot hun sig opta i et nonnekloster og en natt da alle søv listet hun sig inn i templet, hen til gudinnen statue, og her innfridde hun sitt lofte. Med sin venstre hånd hugget hun sin høiere hånd av.

Således er mennesket uten for Kristus: Fryktens bytte og frykt bringer pine. Kun Gud kjenner den sum av lidelse, som ligger over menneskehjerter, og nettop derfor moter han oss i sitt øre gang på gang med denne deilige hilsen: «Frykt ikke!» Ti vi er forlost fra angst og sukke. Jesu Kristi, Guds Sønn's blod taler om en forsonet Gud, og hans åpne grav er Faderens besegling på, at alle menneskelivets fiender, alle onde åndemakter, er besciret av ham. I Kristus er der frihet og forløsning for oss her hjemme i de gamle kristne lande og for dem der ute i mørket. Ingen halv frihet, men en frelse, hel og full og herlig! Du er derfor fri, som jeg er fri; av nåde formedelst Golgata. Arving til lysets rike; visste alle det bare! Men akk, der er så mange, som aldri ennå bare es eneste gang har hort om Gud; der er så mange millioner som ikke kan «nyne det navn — med nåden i favn — all jorden til salighet givet», fordi ingen har bragt dem godt budskap. Må vi Guds folk dog våkne op! Herret er nær så kongens erinde har hast! Må vi ikke noies med selv å få fred for vårt urolige hjerte, men bruke hver sjangule Gud gitt til å bære nådens evangelium ut til dem som sitter i mørke og i dødens skygger, og for dem forkynde løslatelse for fangne, frihet fra trelldoms åk — altså sammen ved Jesus Kristus vår Herre!

Til gam
Finmark, H
J. kr. 2.00.,
Vær med
gjeiden. Sen
det haster.

Misj
som for tid
ge, har på
delfiaforsan
klært sig vi
misjonær T
misjonsstas

Norges
holdes i O
bruar. For
dagsmoten
kaler: Be
dstkirke
kveldsmot
gatens mis

Vekkelse
Det g
lig sterk
flere byg
s rømning
ter har
redes til
ehus ka
kende,
komme
øter i
i, nå bed
tedehus.
vært em
samtlige
med stor
store for

I India
er 2,824.886 evangeliske kristne. Dette er en økning av 264,361 siden 1921, eller i rundt tall 45,000 pr. år.

Til Misjon
Sender herme
1932 og takke
som gikk. Det
hver gang det
ger alltid trøst
med det bladet.
ue M. R. i kor
kan bli til trøst
mange. Så en l
alle bladet en
misjonærene H
Herren være
møtes i vårt
sus.

Misjonsrøste
som Gud ved
Frelser igjenn
feter og apos
— sannheten
and — som la
alle og oplyse
ner den. Vil
gang ved Gud

Vekke
Br. Oskar
tiden i Ners
mange folk
tet om kveld
unge gutter
men og bad
kjente at de
Vennene ber
må gi sig of
ves det til os

Kr 47,00 e
tatt til bed
Misjonsrøste
Tromsø 21

Til gam
Finmark, H
J. kr. 2.00.,
Vær med
gjeiden. Sen
det haster.

Misj
som for tid
ge, har på
delfiaforsan
klært sig vi
misjonær T
misjonsstas

Norges
holdes i O
bruar. For
dagsmoten
kaler: Be
dstkirke
kveldsmot
gatens mis

Vekkelse
Det g
lig sterk
flere byg
s rømning
ter har
redes til
ehus ka
kende,
komme
øter i
i, nå bed
tedehus.
vært em
samtlige
med stor
store for

SPREDTE FELTER

Larvik.

Til Misjonsrøsten.
Sender hermed kontingenten for 1932 og takker bladet for årets som gikk. Det er en herlig hilsen hver gang det kommer. Det følger alltid trøst og veisignelse med det bladet. Må Herren veisigne M. R. i kommende år, så den kan bli til trøst og veiledning for mange. Så en hjertelig hilsen til alle bladets lesere, redaksjon og misjonærene på alle steder. Må Herren være med oss alle til vi møtes i vårt evige hjem hos Jesus.

Amalie Werød.

Oslo

Misjonsrøsten har den trøst som Gud ved Jesus Kristus vår Frelser igjennom sine hellige profeter og apostler har frembragt — sannheten i den husvalende ånd — som læger alle, trøster alle og opplyser alle som erkjenner den. Vil ønske bladet fremgang ved Guds nåde.

C. B.

Vekkløse i Nersnes.

Br. Oskar Karlsen virker for tiden i Nersnes og der samles mange folk på møtene. På møtet om kvelden 19. da kom fire unge gutter frem til platformen og bad om forbønn og bekjente at de vilde bli hos Jesus. Vennene ber og venter at mange må gi sig over til Herren, skrives det til oss.

Balsfjord.

Kr 47,00 erkjennes herved tatt til bedehuset i Balsfjord fra Misjonsrøsten, Sarpsborg. Tromsø 29—12—31.

H. Eilertsen.

Børselv.

Til gamlejernet i Børselv, Finnmark, har vi mottatt: Chr. S. J. kr. 2,00., A. J. L., Sborg 5,00. Vær med på avbetaling av gjelden. Send ditt bidrag idag, da det haster.

Misjonær Cornelius

som for tiden er hjemme i Norge, har på anmodning fra Filadelfiaforsamlingen i Oslo erklært sig villig til å overta den av misjonær Treidal før benyttede misjonsstasjon i Chopda, India.

Norges første friidrettskole vennestevne

holdes i Oslo i tiden 12—14 februar. Formiddags- og ettermiddagsmøtene holdes i følgende lokaler: Bethlehem, Første Methodistkirke og Tabernaklet. Alle kveldsmøter holdes i Calmeyergatens misjonshus.

Vekkløse i Idrene på Karmøy.

Det går for tiden en usædvanlig sterk religiøs bevegelse over flere bygder på Karmøy. Tilsvømmingen til de respektive møter har vært usædvanlig stor, uheldig til «Dagens». Kirker og begehuse kan ikke rumme de møtende, og mange må gå uten å komme inn. Det er bl. a. holdt møter i Ferlingstad kirke, i Adland begehuse og i Akra kirke og ledchus. Talere på møtene har vært emmissærer og prester og samtlige taler har vært påhørt med stor oppmerksomhet av de store forsamlinger.

Misjonsheløp.

Innkommene midler i 1931 til Ruth Pedersen og Ester Pettersen, Suahofu, Kina:
Ved Alfred Lie, Skotselv, kr. 113,50. A. og N. Lie, Skotselv 10. Sakf. Eilertsen, Drammen 20. misjoneren i Heggedal 585,00. misjoneren i Sande 200, misjoneren i Hyggen 23,28. «Salem», Mjøndalen 10. misjoneren i Oslo 664,19. Saldo og renter 15,17. Tils. kr. 1641,13, hvilket beløp etterhvert er oversendt søstrene.

Innkommene midler i 1931 til Signe Pedersen og Inga Johnson, Peking, Kina:
Ved Alfred Lie, Skotselv 113,50. ved N. Brøto, Gol, 50, og Kristine Brøto, Gol 50, evangelist Petra Larsen 30, venner i Spydeberg 30, Th. Thorbjørnsen, Sjøland 10, misjoneren Notterø 90, misjoneren Lillemstrøm 65, diverse anonyme 75,46. Ved Anne Eikro, Gol, 85, Thorbj. Karlsen Volden 60, ved Karen Heier, Lunner 45, J. Karlsen, Volden 10, ved Halvor Opsal, Hjørdal 60, «Salem», Mjøndalen 43, ved Gustav Svennevig, Spangereid 61, Ruth Magnussen, Blakstad asyl, Asker 20, Mathilde Thue, Espeland 100. Venner i Bakke pr. Flfjord 65, renter og saldo 3,87. Tilsammen 1066,83, hvilket beløp etterhånden er tilstillet søstrene.

Idet jeg frembrer min hjertelige takk til enhver av givnerne og ber Gud veisigne dere, håper og tror jeg at Gud vil skaffe midler tilveie for søstrene også i det nye år. Ta dem med i Eders bønner! Med broderlig hilsen

Th. Wessel, kasserer.

Fra Skudesnes

Følger trang til å sende noen linjer gjennom Misjonsrøsten til venner fjernt og nær, især dem som har besøkt dette sted, og ønske eder alle et godt nyttår. Det er nok skjult for oss alle hvad 1932 vil bringe oss, men vi vet at Jesus kommer snart, og det er vår glede og trøst. Det står i et kor:

Jesus vi nu alle venter
op mot skyen nu vi ser,
Ei som dommer, men som
frelser

å, hvor salig dette er.

Nei, vi som Guds folk, har ikke grunn til å sørge, ti han har har lovet oss fremtid og håp, og hvad han har lovet er han mektig til å oppfylle. Ære være hans hellige navn

Vi har hatt herlige tider her i Skudesnes. Gud har besøkt oss ved vekkløse og mange unge er blitt med og priser Gud for frelse i Lammets blod. Ja det er salig å være med den skaren som går med Jesus utenfor leiren, bærende hans vanære, der hvor hele brudeskaren står og skuer oppad. Er takknemlig til Gud for at han har vært min trøst, og han har lovet å være med hele veien til jeg står hjemme ved målet. Verden synker dyper for hver dag og jorden stonner i smerte, da synden hviler så tungt på den. Folket står spørgende.

Hvem kan løse problemene nu og løse verdens sår? Hvem kan bringe ro og trygghet, hvem kan bringe bedre kår? Ja foket står spørrende. Nasjonene ofrer store summer for fred og på samme tid forøker de sin fete og sin hær.

Nei, verden er fredløs og vil nok bli det. Salig er det å være av det folk som har fått Jesus i fred. Den holder i tid og evighet. Denne grunnvoll svikter aldri. Amen. Brødre og søstre, vi er ved avslutningen av nådens husholdning og døren begynner å gli igjen. La oss være rede. Snart vil den siste preken høres, snart den siste innbydelse og snart det siste vidnesbyrd og den siste sang. Bruden optas og løftes fra jorden. La oss være rede, Jesus kommer snart.

Til slutning disse vers (mellom):
Nu det snart skal bli et møte!

Se den store martyrskare som i tro holdt ut til slutt, vidnet like inntil døden om den tro de har til Gud. Ild kan ei de håp fortære, eller korsets bite død, nei, mot himlen de marsjerer, kronen får de der til slutt.

Er du en av dem,
er du en av dem,
som har olje i din lampe,
er du en av dem.

Se hvor kjærligheten lys brenner ut i deres bryst. De vil følge helt sin Frelser inntil reisen den er slutt. De forakter verdens gleder og all tomhet her på jord, men med opadvendte øyne ser de Jesus hvor han bor.

Har du mot, o broder, søster, å gå med iblandt den flokk som foraktes helt av verden og dens religiøse folk, men som elsker navnet Jesus overalt som nevnes kan, ja, de er iblandt den skaren som er også døpt i vann.

Blodet er på hjertet strøket. Anden har de født til pant. Profetiens nådegave finnes også deriblandt. Taler gjør de og i tunger, tydning finner også sted. Ja, det er hvad Joel sier, som de siste dager skjer.

Ingen fatter denne glede som i deres hjerte bor, Herren er jo selv tilstede som han sier i sitt ord. Tungen makter ei å tolke denne herlighet så stor, men de får det selv erfare at de himmel får på jord. Broderligst
Jacob Thomassen.

BALSAM

Den jødekristne prest Ridley Herschell, som var en nidkjær korsets forkynner, forteller hvorledes han i sin ungdom fattig og ensom kom til London, dypt bedrøvet over sin mors død. Gud ledet det imidlertid slik at ved å kjøpe en tingst fikk han denne innpakket i et blad fra det nye testamente, hvorpå det stod: Salige er de som sørger, ti de skal trøstes. — Disse ord var balsam for hans hjerte og han søkte ivrig å få vite hvilken bok det var som inneholdt dette budskap. Han hadde aldri sett et nyttestamente. Han fikk snart fatt i en bibel og her fant han igjen ordene. Han erkjente at Jesus fra Nasaret var den forventede Messias og Jesus Kristus blev hans personlige frelser. Siden fikk han nåde til å føre mange til Kristus, deriblandt 5 av sine brødre.

Bortveket er herligheten

Således lyder de siste ord av Elis døende svigerdatter. Bortveken er herligheten. Her kommer spørsmålet: Av hvilken grunn er Guds herlighet veket? Det er meget alvorlig når vi tenker på historien med Israels, Guds eiendomsfolk. Herren hadde lovet å være med dem og utfri dem. Vi vet at ingen fiende er for sterk, intet mørke er for mørkt og ingen trengsel er så stor at ikke Herren kan trenge igjennom dem. Når vi ser på Israel så hadde de sterke fiender å slås med. Israel som nasjon var et ringe og udeelig folk, når vi tenker på de mange sterke fiender som var iblandt filistener. Men bortsett fra alt dette så skulde Israel vært en sterk nasjon hvis de hadde vandret på Herrens veie, med Herren i sin midte. Men nu kunde det skrives over deres liv: «Ikabod» d. v. s. bortveken er herligheten. Således går det når man ikke holder Gud for sitt sterke vern, men viker bort fra sannheten og begynner å røre ved det urene, velger sig selv avguder og innblander sig i hedningenes urenheter, og viker bort fra Herrens vet, forlater sig på menne-skelderdomme og ikke lar Herren få ha den største autoritet over vårt liv. Da modnes vi for det største anfall fra våre tiender, selv om vi synes å være sterke og tror å kunne stå på den onde dag. Og merker djevelen vår svake side, så kan du være sikker på at han vil angripe oss der. La oss derfor stå fast og urokkelig, alltid rike i Herrens gjerning; da skal vi høste veisignelse av vårt liv istedenfor nederlag. Der er store muligheter for den sjel som vil la Herren stride for sig. Israel hadde store skuffelser og store nederlag. Herligheten fra Gud var bortveket. De stod igjen kraftløse, hengitt til fiendenes angrep, spidende etter de eiendele som de hadde mistet.

Hvad kan være årsaken?
Hvad kan der være iveren?
Vi får gå tilbake til Silo etter arken, Guds ark, hans evige pakt. Vi har forlatt arken, derfor har vi nederlag og forbandelse over vårt liv. Herligheten er veket bort. Våre fiender er overmektig. Herren har forlatt oss. Vi har synd i vårt liv. La oss hente Herrens pakts-ark fra Silo, og når den kommer i vår midte, skal den frelse oss av våre fienders hånd. Så sende de bud til Silo og de tok derfra Herrens herskarenes Guds pakts ark. Han som troner

— Min sjel er tapt, denne eiendom blev min ulykke.
«Hvor din skatt er, der vil også dit hjerte være». Luk. 12, 34.

Tyskland på misjonsmarken.
All tysk misjon blev lammet av verdenskrigen. Tross de vanskelige tider holder den nu på å arbeide sig op igjen, og i Tysklands evangeliske misjons tjeneste står for tiden 1435 hvite og 9800 fargede misjonærer fordelt på 563 misjonsstasjoner. Man regner over 1 mill. innfødte kristne, og hertil kommer ca. 62.000 som nu mottar dåpsundervisning. Der er 3700 misjonsskoler med 225.000 elever, 36 læger, 33 sykehus og hospitaler.

DET KOSTET HANS SJEL
— Hvor meget kan denne eiendommen være verd? spurte en reisende sin kjøprekar. De kjørte nettopp forbi en vakker stor gård, som lå omgitt av vidstrakte dyrkede jorder.
— Jeg vet ikke hvad den kan være verd, svarte han, men jeg vet bare hvad det kostet den forrige eier.
— Hvor meget var det? spurte den reisende ivrig.
— Hans sjel svarte kjøprekaren med dypt alvor. Før han kjøpte eiendommen hørte han gjerne Guds ord og var ikke langt fra Guds rike, men etterpå var hans tanker og tid utelukkende optatt med den. Interessen for åndelige ting avtok etter hvert og straks før han døde, sa han:

Ja, slik blir det når arken kommer på sin plass og vi slipper Herren til, da blir der lovsang til vår Gud.
Ta mot til eder, sier en annen, vær menn i filistere, så vi ikke skal komme til å trelle under hebreerne. Vær menn og strid!
Djevelen er vår anklager, han vil alltid stå oss imot. Somme tider kommer han som en brølede løve, og atter andre tider kommer han i den fine morgendragt med silketofier på. Men merk, rovdynaturen ligger der allikevel. La oss lik Israel ruste oss til kamp, la hebreernes Gud komme til vår leir og vi skal få erfare at seiren skal være over oss. Herligheten fra himmelen skal lyse inn i våre hjerter.
Må Herren få veisigne disse sannheter for våre hjerter. Amen.
Joh. O. Johnson, Slemmestad.

— Min sjel er tapt, denne eiendom blev min ulykke.
«Hvor din skatt er, der vil også dit hjerte være». Luk. 12, 34.

— Min sjel er tapt, denne eiendom blev min ulykke.
«Hvor din skatt er, der vil også dit hjerte være». Luk. 12, 34.

Har Deres barn bestilt

BARNERØSTEN

Hvis ikke, så gå på nærmeste postkontor og bestill bladet for 1932. Det vil bli en glede for Deres barn å eie *Barneroosten*. Den bringer mange interessante fortellinger, sanger, bilder, brev fra barna selv, misjonsarbeid, betraktninger og mange riktig interessante bibelgater. Send efter prøvenummer eller betal kr. 1.50, så får De tilsendt bladet et helt år, og juleheftet for 1931 gratis. I det nye år har vi daglig motatt nye abonnenter.

Misjonsarbeidet i Kongo og Argentina

Forts. fra 1. side.

nerne var det jesuiterne fikk dannet den veldige misjonstat, som blev hovedsetet for deres misjon i Argentina. Den strakk sig viden om. De var kommet langt. Ruinene av deres praktfulle kirker vidner om høy kultur. Stenhugning og treskjæringer var fin. Men alt var også bare en lys drom. Jesuiterne regjerte med vold og makt, og indianerne blev aldri selvstendige mennesker, men enslags slave. Dagen kom da alt dette skulde prøves. Mange Jesuiter blev slått ihjel av indianerne og resten blev landsforvist. Indianerne var som ville dyr, som farer til skogs, de rev istykker alle denne prakt som de hadde bygget, og vendte tilbake til sitt frie liv. Nei, denslags misjon lønner seg ikke hos indianerne. Han må bygges opp som en selvstendig mann, lære sig til å stå på egne ben samt få lyst og trang til et bedre liv. Dette makter kun Jesu Kristi evangelium. Kristus som frelser er indianernes redning. Disse har hele nytestamentet oversatt, og mange indianere kan nu lese. Det er et vakker, klangfullt sprog. Der bor en del på vestsiden av Paranafloden. På vestsiden finnes en liten stamme (Mamelukere) som er ved å utde nu. Og så kommer Tobas som bebort hele Gobernacionen Chaco, og østsiden av Formosa. Vi finner dem også lenger opp i Bolivia, gruppevis, på flere steder. Det er vel en av de mest rebelske stammer av alle. Det siste store oprør var i 1919, da drog troppene forbi her for å kue indianerne. Disse har nu erstattet sin pil og bu med mause og repet-rifler. De er sikre skyttere. Stammen er selvstendig og vil nødig under de hvites kommando. De foretrekker å være deres fiender. — Blandt disse indianere finnes nu en misjonsstasjon som blev åpnet for en 6-7 måneder siden av den engelske statskirke. Det er den første misjonsstasjon blandt disse. Men der finnes rum for mange fler, og helst for de som forkynner frelsens budskap, for det må sies at det er nok så smått av dem. Det blir ofte mest indianerprat og allslags spill. Og sørgelig er det, at indianerne ikke får det ene nødvendige, evangeliet.

Vest for denne stamme finner vi Matakko-folket. Det er delt op i tre hovedgrener: Matakko Gurismane, Matakko Vejos og Matakko Notén. De taler alle det samme sprog. Vi arbeider blandt Matakko Vejos. De er bra, meget lik Tobas. Der finnes nok ganske megen blanding av disse stammer. Matakko er ikke så krigersk anlagt som Tobas. De er mere noen stakkare. Vi har hatt misjonsarbeid blandt Matakkoindianerne siden 1916. Vår misjon og den engelske kirkemisjon begynte samme år. Nu de senere år er det oppstått noe av en rivalisering mellom disse to misjonsstasjoner. Den deklarasjon til indianerne. Det kommer av at de engelske misjonærer vil likesom danne en slags indianerstad, og fortsatt holde på med indianernes gamle manerer. Derved blir det indianer-råd med de kjente indianerdiskusjoner, megen lathet, lite arbeid, stor fattigdom og det blir til å leve på misjonærene. De har også lært indianerne å spille fotball og andre tjuisete leker. Resultatet er at de sparker fotball til de er nakne og så skitne som svin. Flere av våre ungdommer er blitt edelagt med dette, idet de er blitt dratt med i denne hvirvelvind.

Indianerne vil gjerne gå på besøk for å se hvordan hans granfolk har det, spise av deres mat og leve på andres bekostning. De er med andre ord late. Vi må lære dem til å arbeide, vareta sitt hus og bli virkelige menn og kvinner. Man har latt dem holde på med sine gamle vaner med kokain og tobakkkygging. Det er jo ikke slik i den Guds menighet, som er sannhetens pilare. Vi bør her predike evangeliet. Det har virket underbart på mange, så de er blitt nye mennesker. Gode, rene og pe-ne småhytter bygger de sig, og der er en fremskritt ånd. Ja, vi har gått radikalt tverks mot alle gamle styggheter. Vi har også lært indianerne spanske, så de lærer sitt nytestamente og ber, og synger på spansk. Dette synes nu å ha en virkning, som gjør at indianerne viden om sier: «Misjonen i Embarcacion er best». Og mange funderer på å flytte hit. Den største vanskelighet er rummelig plass hvor de kan bygge og bo mens de oplæres i ordet. Stammen er i sin helhet lavstående og urenselig.

Vi har en stamme til i Argentina, det er Chane. Den bor på grenselandet til Bolivia. De taler Chiriguano-sproget, vi skal skrive mer om denne stamme senere. Matakko-indianerne skal vi også lære å kjenne i noen særskilte artikler om dem senere.

Berger N. Johnsen.

Han tenker på mig.

En gammel troende mann lå på sitt dødsleie. En langvarig sykdom hadde uttømt hans krefter. Men det lyse smil som lå utbredt over hans trekk, vidnet om en indre salig fred.

Da han en gang slo øinene opp, spurte en av de omstående ham hvad han tenkte på nu. «A,» hvisket han, «når jeg kan tenke, så tenker jeg på Jesus; — men når jeg er for svak til å tenke, så vet jeg dog at han tenker på mig.»

Sjelevinnere

S. Chadwick har sagt: «For å vinne menneskesjele behøver vi en visdom som er større enn vår egen, og en kraft som er av Gud. Vi kan ikke alle være evangelister, men vi skal alle være sjelevinnere. Prøv det bare! Der finnes ingen gjerning så betydningsfull, ingen gjerning med så vedvarende resultater, ingen gjerning så herlig.»

Spurgeon: «Aldri har jeg kjent en lykkelig så fulkommen, så overstrømmende, så utsigtselig og av den rene og mest adlende art, som da jeg hørte om et menneske som hadde søkt frelseren og funnet ham gjennom min hjelp.»

Gregor: «Av alle ofre er det i Guds øine intet som kan lignes med nidkjærhet for sjeles frelse.»

Thomas Boston: «Hvor herlig er det ikke å være menneskefiskere! Hvor stor en ære skulde du ikke regne det for, å vinne sjele for Gud! Vi er Guds medarbeidere, sier apostelen. O, om du rett forstod, hvilken ære det er, vilde du velsigne hans hellige navn!»

Brainard: «Jeg enst ikke, hvor eller hvorledes jeg levde, ikke heller hvilke gjenvordigheter jeg gikk igjennom, dersom jeg bare kunde vinne sjele for Kristus!»

John Welch forlenget sine bedestunder til langt ut på natten; da han blev kjærlig påminnet om å søke hvile, lød hans svar: «Hvorledes kan jeg det, når der er sjele, som trenger til å frelses!»

Professor Smeaton: «Anse Deres preste-tjeneste for forfeilet om der ikke vinnes sjele for Kristus.»

Den ansette teolog Tholuck: «Fra mitt syttende år har jeg stadig gjort mig selv det spørsmål: «Hvad er det egentlige mål med et menneskeliv?» ti jeg kunde aldri få mig selv overtalt til å mene at målet var å samle kunnskaper. Just da førte Gud mig sammen med en hellig mann, som levde et inderlig samfund med Kristus, og fra den tid har jeg kun hatt en lidenskap, og det er Kristus og Kristus alene. Ethvert menneske, som er utenfor Kristus, betrakter jeg som en festning, jeg må storme og vinne. Jeg gikk i mitt attende år, da Herren første gang lot mig se frukt av mitt arbejde derved at en sjel omvendte sig. Det var en artillerioffiser, en jøde, en vill natur, der snart efter blev en så oprikting efterfølger av Kristus, at han gjorde mig til skamme. Og når jeg ser tilbake på de tusener av unge, hvis hjerter har lukket sig op for Gud under min innflydelse, kan jeg kun bekjenne: «Det er Herren som har virket det». Ved å arbeide på å frelse sjele er mitt eget liv blitt fylt av glede.»

Dr. Lyman Beecher blev på sitt dødsleie av en embedsbror spurt: «Hvad er det største av alt?»

Å vinne nogen for den Herre Jesus Kristus!

FOR FAMILIENS YNGSTE

TRO, SOM IKKE BLEV TIL SKAMME! I en indisk landsby levde en enlig kristen. En søndag morgen kom hans nabo til ham og fortalte at gresshopper var i anmarsj, og bad ham møte på et bestemt sted forsynet med en på et korstokk til å slå dyrene ut av korstokk og stanse deres fremrykning, men den kristnes svar lod: «Det er Herrens dag idag! Derfor kan jeg ikke komme!»

«Da må du sulte ihjel», svarte naboen, «for vi passer ikke på din grunn!» Og dermed gikk han.

Den kristne lukket sig inne i sin hytte og tilbragte dagen i bønn til Gud. Tidlig neste morgen tok han av sted til marken, der lå et stykke utenfor byen. Overalt hvor han kom frem hadde gresshoppene spist op alt grønt; men da han nådde sin egen mark så han til sin glede at den var urørt, bevart av Gud som det eneste grønne stykke midt i ødeleggelsen. — Den som berettet mig dette, befant sig på det tidspunkt 30 eng. mil fra stedet; hun skrev: «Det syntes mig så umulig at jeg ikke kunde tro det. Jeg reiste derfor til stedet, så mannen og hans jord likesom hele ødeleggelsen rundt omkring, og jeg kan derfor bekrefte riktigheten herav.»

Hvilket vidne for Gud blev ikke den-

ne mann gjennom en levende tro i Gud, som gir Gud, hvad Guds er, blir det til skamme!

EN LITEN GUTT

stod ute i solskinet. Jeg står med Guds smil, mor! hope han. Gud gi at gutten min alltid må bli slik at han kan stå i Guds smil, i moren til sig selv.

Ikke lenge efter døde hun. Gutten vokste opp og blev en rik, riktig mann. Men han hadde glemt å søke Guds smil. Han hadde all det jorden kunne gi et menneske, men ikke hjertefred.

En dag satt han og så igjennem et av sin mors saker som hadde ligget gjemt i en kommode. Der var bl. a. en papirpakke, som viste sig å inneholde et par barnesko og i et stykke pap som mor hadde skrevet følgende ord på:

Disse sko hadde min kjære gutt, da han var 3 år gammel. Han stod i solskinet og sa: Jeg står midt i Guds smil, mor! Gud gi at gutten min alltid må leve så at han kan stå i Guds smil.

Den sterke mann fikk tårer i øinene. Hvad hjalp det at han stod i menneskers smil, når han ikke stod i Guds smil.

Fra den dag søkte han atter Gud rike.

(Kin.)

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRØDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo. MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN: Janette Brua, Weihevøstgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNETLAND: L. Hvidsten, Tyskesmugst. 28, Bergen. HILGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTHER FETTERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st. OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo. SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten. AGNES og TORKILD RASMUSSEN: J. Lind, Verlegt. 21, Moss.

Manchuria.

MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.

Finnmarken.

OSKAR GAMST, Breivikbotn. DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn. ASTRID SCHIE, Breivikbotn. ANDREAS MATHISEN, V. Jakobseiv. DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo. MARTHA HAAG: Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønatebo, Otterholdt pr. Bj. Telemark. SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Siemmedad.

Afrika.

P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

TOMINE EVENSTAD:

Gartner M. Waide, Ibsenagt. 10, Bergen. HILMA HERMANSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.

INGRID LØKKEN: Misjonskasserer for «Salens», Oslo. S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo. MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvsenskilds vei, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Solheimsgate 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Nøsdal Sydnensmag i Bergen.

MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjordgje Osnes pr. Heggedal.

DEN NORSKE KONGOMISJON CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India:

DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorrenes, Jarveien 11, Lilleaker.

ANNA JENSEN: Amalie Karlsen, V. Porsgr.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbank Halden.

HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens vært Tistedalen pr. Halden.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseid, Telemark. BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord Norge.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smitteteatret veien 19, Drammen.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbæk p. o., Sandvør.

RACHEL EDVARDSEN: Komtorist O. Langerud, Nudedalen, Kongeberg. VALBORG FRANSDEN: Bidrag sendes «Misjons-Røsten».

Utgift ved en redaksjonskomité

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg